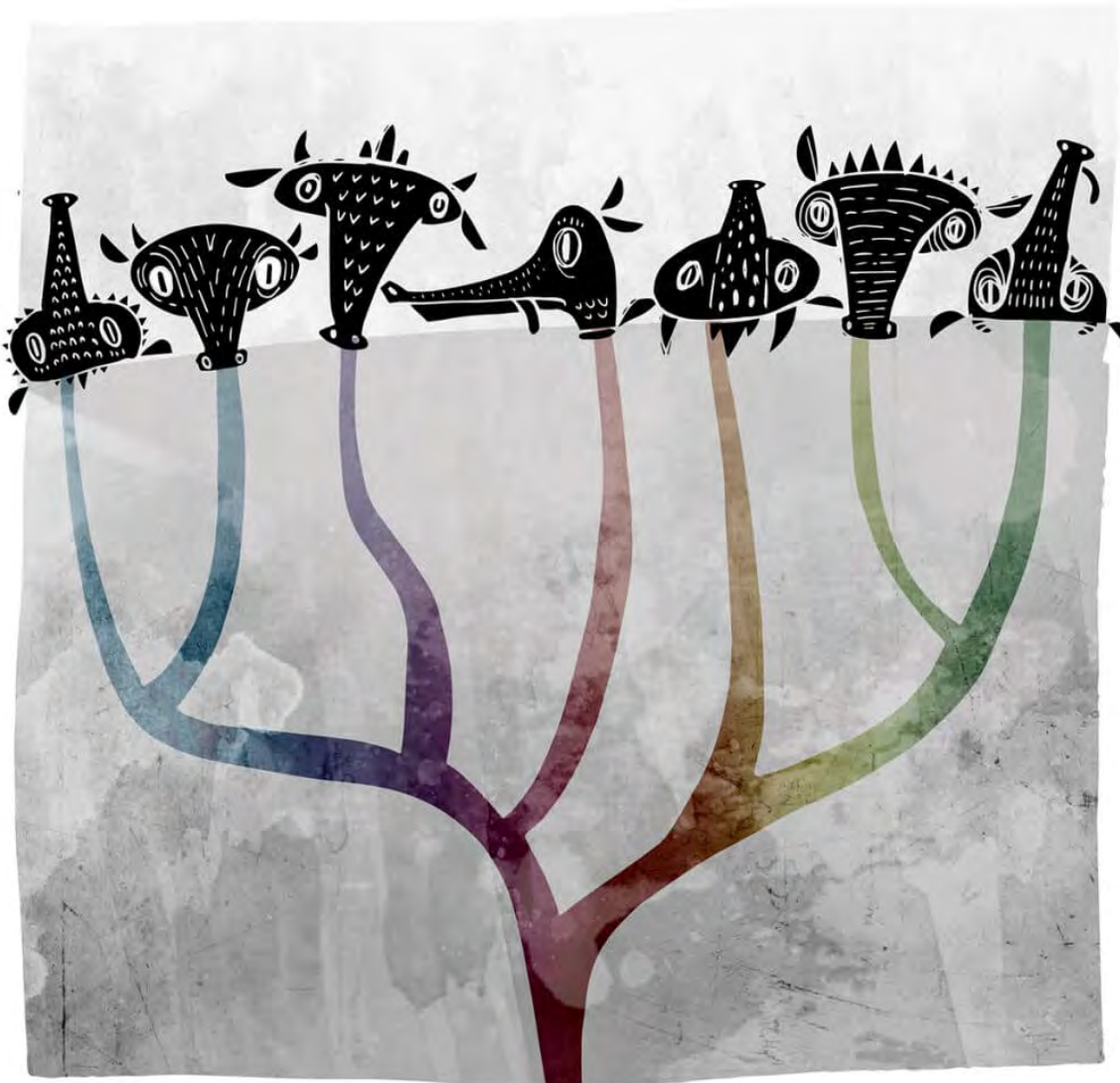

Nacsinák Gergely András

HÖSTETT

[FELNŐTT MESE]

2019-08-06 | FELNŐTT MESE, NOVELLA

A sárkány immár élettelenül hevert a városkapu előtt, akár egy halom összedobált ócskavas. Hét lekaszabolt fejből még szivárgott a vér: minden fejből más és más színű.

„Nézzenek oda, ezt nem is tudtam” – dűnnyögte magában a vitéz, miközben feltápáskodott az út porából. Válla és dereka sajgott, feje zúgott, a szeme előtt lila karikák táncoltak. Sisakja repedten, pikája kettétörve hevert arrébb, a bokrok közt.

Nehéz küzdelem volt: hajnalhasadtakor kezdődött, és csak nemrég ért véget, pedig jócskán estébe hajlott már a délután. Nyögve hámozta le magáról a nehéz sodronyinet, miközben a városkapuban ácsorgó polgárok sorfala felé bicegett: a kalmárok, a magisztrátus és a bámész aljanép viaszbábu-szerűen merev arccal várakozott a falak oltalmában.

– Nos hát... – köszörilte meg torkát az egyik tanácsnok, miközben óvatos lépést tett előre – ... köszönjük.

Hátrapillantott, mint aki bátorítást vár, de csak a csend nyúlt meg mögötte, akár az árnyék, s lett egyre kínosabb.

– Városunk valamennyi polgára nevében... hálával... – folytatta jobb híján –, hogy a fenevadat, mely hosszú évek óta ..., és melyet annyi derék lovag akár élete árán is ... Ám ma végre felvirradt ... Egyszóval köszönjük. Remek munka! – tette még hozzá, mintegy bátorítólag.

A vitéz tanácstalanul nézett végig a sokaságon.

– És az üdvivalgás?! – tört ki belőle. – És a virágeső, az ováció, a megkönnyebbült sóhajok?!

A tanácsnok feszengve állt egyik lábáról a másikra.

– Ami azt illeti, az éljenzés általában a gyermekek dolga..., a sóhajok és virágeső meg az asszonyoké... De tekintettel arra, hogy igencsak későre jár, a fehérség ilyenkor vacsorát főz, aztán ágyba küldi a lurkókat... Az efféle sárkánykaszabolósdikülönben sem kiskorúaknak való látvány. Holnap is van nap, ugyebár.

– És a kormányzó? A kamarás? – kérdezte döbbenten a vitéz. – Ki akaszt aranymedált a nyakamba? Koszorút ki tűz lándzsám hegyére?

A tanácsos lapos pillantást vetett a kettétört fegyverre.

– Nos, ők mindjárt itt lesznek, alighanem. Amikor a küzdelem már eldőlni látszott, visszavonultak, hogy kiszámítsák a költségeket, és kiállítsák a számlát.

– Miféle költségek? – kérdezte a lovag megütődve. – És miféle számla?

Hogy ne lássék lábának reszketése, egy kidőlt fatörzsre támaszkodott.

– A helyzet az – fűzte össze ujjait kidomborodó hasán a tanácsnok –, hogy a sárkányölés bizony tetemes költségekkel jár.

- Költségek – visszhangozta tompán a lovag.
- Nyilvánvaló – magyarázta a tanácsnok olyan hangon, mint aki nem érti, mit kell ezen magyarázni. – Először is mihamarabb el kell szállítani a dögöt, higiéniai okokból. A sárkánytetem veszélyes hulladéknak minősül, nem lehet ebek harmincadjára hagyni az útfélen. Hétvége van, ez följebb srófolja a munkadíjat. A szervezés persze temérdek papírmunkával is jár, engedélyek kiadása, láttamozás, törvényszéki bizonyítvány a fenevad hulla-voltáról, ecetera, ecetera.

Fáradtan nézett a vitézre.

- A tételek természetesen részletezve lesznek a számlán. Folytassam?

A vitéztől nem tellett több mint hogy bambán bámuljon vissza rá. Ezért jónak látta folytatni.

- Az efféle, hosszú évek óta sárkány-sújtotta polgároktól, mint a mieink, nem lehet elvárni, hogy még ezeket a költségeket is magukra vállalják, nemde? Éppen elég volt nekünk nap mint nap a fenevad hörgését hallgatni, bűzlő leheletét szagolni... A rettegésben töltött évek... Ha valamivel nem ért egyet, persze van lehetőség a fellebbezésre – sóhajtotta.

A lovag most a kimúlt dögöt nézte, a lecsapott fejeket, a szivárványszín vért. A lemenő nap megnyugtató fényét, melyet megsokszorozva vertek vissza a sárkány fényes bronzpikkelyei.

Azt kívánta, bárcsak élne.

- És a királylány? – fordult hirtelen, újjáéledő reménnyel a bíró felé. A kapuban mozgolódás támadt, és a bamba tömegben a kamarás furakodott át, kezében pergamentekercs.

- Köztársaság vagyunk – tárta szét kezét az őszinte sajnálat gesztusával a tanácsnok.

illusztrátor | TÖRÖK ESZTER